

Ju Nesbe

**OKLOPNO
SRCE**

Prevela s norveškog
Jelena Loma

■ Laguna ■

Naslov originala

Jo Nesbø

PANSERHJERTE

Copyright © Jo Nesbø 2009

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

OKLOPNO SRCE

PRVI DEO

Prvo poglavlje

Davljenica

Probudila se. Trepnula je u mrklom mraku. Otvoreni usta, udahnula je na nos. Ponovo je trepnula. Iz oka joj skliznu suza rastvarajući so svojih prethodnica. Ali niz grlo joj se više nije slivala pljuvačka, usna duplja bila joj je suva i hrpava. Obrazi su joj se rastegli od pritiska iznutra. Mislila je da će joj glava eksplodirati od stranoga tela u ustima. Ali šta je to, šta je to? Kad se probudila, smesta je poželela da se vrati. Da ponovo utone u mračnu, toplu dubinu iz koje je upravo izronila. Ono što joj je ubrizgao, još je delovalo, ali znala je da joj se bol prikrada, navirao je sa svakim sporim, prigušenim otkucajem pulsa koji je označavao postepeni put krvi ka mozgu. A gde je on? Da li stoji tik iza nje? Zadržala je dah, oslušnula. Ništa nije čula, ali je osećala prisustvo. Kao leopard. Neko joj je svojevremeno ispričao kako se leopard kreće tako bešumno da ga plen neće primetiti ni kad mu sasvim priđe, jer je u stanju da uskladi disanje s tvojim. Kad ti zadržiš dah, zadrži i on. Učinilo joj se da u blizini oseća toplotu njegovog tela. Šta sad čeka? Ponovo je udahnula. Istog časa učini joj se da oseća tuđ dah za vratom. Okrenula

se, zamahnula, ali pogodila je samo vazduh. Onda se sklupčala, pokušala da se smanji, sakrije. Uzalud.

Koliko je dugo bila bez svesti?

Droga je popustila. Iako je to potrajalo tek delić sekunde, bilo je dovoljno da joj pruži nagoveštaj, obećanje. Obećanje onoga što dolazi.

Strano telo koje je ugledala pred sobom na stolu bilo je veličine kugle za bilijar, od uglačanog metala sa sitnim perforacijama i izrezbarenim figurama i znakovima. Iz jedne rupice virila je crvena nit s kukicom, što je odmah podseti na ukras za jelku koju je trebalo da kiti kod roditelja iduće nedelje, veče uoči Badnjeg dana. Blistave kugle, patuljci, srca sa slatkišima i norveške zastavice. A za osam dana pevali bi božićne psalme i ona bi ugledala sjaj u očima svojih nećaka dok otvaraju njene poklone. Sve je moglo biti drugačije. Trebalo je više da živi, istinitije, da svoje dane ispuni radošću i ljubavlju, da diše punim plućima. Sva ona mesta kroz koja je samo prošla, sva ona mesta u koja je trebalo da ode. Muškarci koje je upoznavała i onaj jedan kog još nije upoznala. Embrion kojeg se rešila kada je imala sedamnaest godina i deca koju još nije dobila. Svi dani koje je odbacila zarad dana koje je mislila da će dobiti.

A onda joj je sve te misli rasterala oštrica noža pred očima. I tihi glas koji joj je naložio da stavi onu kuglu u usta. Poslušala je, naravno da je poslušala. Srce joj je bubnjalo kada je zinula najviše što je mogla i ugurala kuglu tako da joj ona nit viri iz usta. Ukus metala bio je gorak i slan, kao suze. Zatim joj je zabacio glavu i uz vrat prislonio čeličnu oštricu. Tavanicu i čitavu prostoriju obasjavala je baterijska lampa naslonjena uza zid u uglu. Siv, ogoljeni beton.

Osim lampe, u prostoriji se nalazio i beli, plastični sto na rasklapanje, dve stolice, dve prazne flaše piva i dvoje ljudi. Njih dvoje. Omirisala je kožnu rukavicu kada je kažiprstom povukao kuglicu na vrpici koja joj je visila iz usta. U sledećem trenutku učinilo joj se da će joj glava eksplodirati.

Kugla je narasla udarajući joj o zidove usne duplje. I ma koliko se trudila da razjapi usta, pritisak nije popuštao. On joj je pak pregledao otvorena usta usredsređeno i ozbiljno, kao zubar kad proverava protezu. Na licu mu je zaigrao slabašan ali zadovoljan osmeh.

Na jeziku je osetila da iz kugle sad proviruju nekakve šipčice koje su joj se zarile u desni, u mekano meso donje usne, grebale joj zube iznutra i resicu na zadnjem nepcu. Pokušala je nešto da kaže. Strpljivo je saslušao te neartikulisane zvuke koji su potekli iz njenih usta. Kada je odustala, klimnuo je i izvadio špic. Iz igle je provirila kapljica hvatajući odsjaj baterijske lampe. Na uvo joj je šapnuo: „Ne diraj vrpču.“

A onda joj je zario iglu u vrat. Izgubila je svest za samo nekoliko sekundi.

Sada je osluškivala sopstveno prestravljeno disanje dok je treptala u mraku.

Mora nešto da preduzme.

Oslonila je dlanove o sedište stolice, mokro od njenog znoja, i ustala. Niko nije pokušao da je zaustavi.

Sitnim koracima došla je do zida. Opipavajući duž njega, stigla je do glatke, hladne površine. Metalna vrata. Povukla je metalnu kvaku. Ni da mrdnu. Zaključana. Naravno da su zaključana, šta je uopšte mislila? Da li je to začula smeh, ili se neko smejaio u njenoj glavi? Gde je on? Zašto se ovako poigrava s njom?

Da nešto preduzme. Mora da razmisli. Ali kako bi uopšte mogla da razmišlja, morala se prvo rešiti one kugle. Bolovi su je izluđivali. Zavukla je kažiprst i palac u uglove usana opipavajući one šipčice. Uzalud pokušava da jednu od njih ugura unutra. Spopao ju je napad kašlja, ali i panike jer nije uspela da udahne. Pomisli kako joj je od pritiska sigurno natekao dušnik, kako će se ugušiti. Šutnula je ona metalna vrata, pokušala da vrisne, ali metalna kugla je ugušila svaki zvuk. Ponovo je odustala. Oslonila se o zid. Oslušnula. Da li joj se to neko prikrada? Da li je i on u toj prostoriji, da li se igra ćorave bake s njom? Ili joj u ušima tutnji sopstvena krv? Pripremvši se da oseti bol, pokušala je da zatvori usta. Tek što je ugurala šipčice nazad u kuglu, one se ponovo vratiše širom joj otvarajući usta. Činilo joj se da kugla sad pulsira, kao gvozdeno srce, kao deo njenog tela.

Da preduzme. Razmisli.

Opruge. Šipčice su bile na oprugama.

Izbile su kada je povukao vrpcu.

Rekao joj je: „Ne diraj vrpcu.“

A zašto da je ne dira? Šta bi se onda desilo?

Skliznula je niza zid, sela. Beton je bio hladan, vlažan.

Došlo joj je da vrisne, ali je odustala.

Tišina. Muk.

Sve reči koje je mogla da kaže ljudima koje voli umesto reči kojima je ispunjavala tišinu u društvu do kojeg joj nije bilo stalo.

Nema izlaska. Sama je s tim neizdrživim bolom od kojeg će joj eksplodirati glava.

„Ne diraj vrpcu.“

Ako bi je povukla, možda bi se šipčice vratile u kuglu, možda bi bolovi prestali.

Misli su joj se vrtele ukруг. Koliko je već bila tu. Dva sata? Osam? Ili dvadeset minuta?

Ali, ako je dovoljno da samo povuče vrpca, zašto nije to već učinila? Samo zato što joj je jedna očigledno bolesna osoba rekla da to ne radi? Ili je i to bio deo igre – možda ju je namerno nagovarao da ne zaustavi taj sasvim izlišan bol? A možda se igra odvijala tako da mu ona prkosi, da povuče vrpca i da se desi nešto... nešto strašno. Ali šta? Kakva je to uopšte kugla?

Igra, nego šta, vrlo okrutna igra. Jer, moraće. Bolovi su postali nepodnošljivi, grlo joj je nateklo, ugušiće se.

Pokušala je ponovo da vrisne, ali začuo se samo jecaj. Treptala je, ali suza više nije bilo.

Napipala je vrpca koja joj je visila niz usnu. Polako ju je zategla.

Žalila je, razume se, za svime što nije učinila, ali u tom trenutku odabrala bi i život pun kajanja, samo da ne bude tu. Želela je bilo kakav život, samo da živi. Samo to.

Povukla je vrpca.

Iz cevčica su izbile igle duge sedam centimetara. Četiri su joj probile obraze, tri su proburazile nepce, dve su dospele u nozdrve, a dve su izbile kroz bradu. Jedna igla joj je probušila jednjak, još jedna desnu očnu jabučicu. Dve su kroz zadnje nepce stigle do mozga, ali ni to nije bio neposredni uzrok smrti. Zbog prepreke u vidu metalne kugle, nije uspevala da ispljune krv koja joj je potekla iz rana u usnu duplju pa se ova slila kroz dušnik do pluća, sprečavajući kiseonik da dospe u krv, što je pak dovelo do zastoja u radu srca i onoga što će patolog u svom izveštaju nazvati cerebralnom hipoksijom, nedostatkom kiseonika u mozgu. Drugim rečima, Borgni Stem-Mire se udavila.

Drugo poglavlje

Tama koja rasvetljava

18. decembar

Dani su kratki. Napolju je još svetlo, ali u mom studiju za montažu vlada večita tama. Stona lampa obasjava lica na zidu, iritantna, nasmejana, nesluteća. Puna očekivanja, podrazumevaju da je život pred njima, isplaniran i neprekinut kao mirna, nepomična pučina vremena. Pregledao sam štampu, isekao srceparajuće ispovesti šokirane porodice, poizbacivao krvave detalje o pronalasku tela. Zadržao sam samo neophodnu sliku koju je neki prijatelj ili član porodice dao dosadnom novinaru, sliku iz njenih najboljih dana kad se smejala, uverena u sopstvenu besmrtnost.

Policija ne zna gotovo ništa. Zasad. Ali uskoro će imati još posla.

Šta je i gde se nalazi ono što čoveka čini ubicom? Da li je to urođeno, zapisano u genima, da li tu mogućnost neki naprosto naslede, a drugi pak ne? Ili je to izazvana nužnost koja se razvije u susretu sa svetom, strategija preživljavanja, nekakva spasonosna bolest, racionalno ludilo? Jer baš kao što

---

bolest raspiri groznicu života, i ludilo je nužna odstupnica ka jednom novom utvrđenju.

Lično smatram da sposobnost ubijanja postoji u srži svakog zdravog čoveka. Naše bivstvovanje ogleda se u borbi za dobra, a ko nije u stanju da ubije bližnjega, nema nikakvo opravdanje za svoje postojanje. Uostalom, šta je ubistvo do ubrzavanje onog što je neminovno. Smrt stigne svakoga, i dobro je što je tako, jer je život samo bol i patnja. Sa takvog stanovišta, ubistvo je milosrdan čin. Samo to ne uviđamo dok nam sunce greje kožu, dok nam voda žubori na usnama, dok nam idiotska želja za životom prožima svaki otkucaj srca i spremni smo da za tek još trunčicu vremena platimo svime što smo stekli u životu: dostojanstvom, položajem, principima. Ali upravo tada moramo zaroniti u dubinu, daleko od zbu-njujuće, zaslepljujuće svetlosti. U ledenu tamu koja rasvet-ljava. I tu ćemo pronaći ledenu srž, istinu. Ja sam to morao da pronađem. I pronašao sam. Ono što čoveka čini ubicom.

A šta je s mojim životom, mislim li i ja da je on nepreki-nuta pučina vremena?

Nipošto. Ubrzo ću se i sam obreti na smetlištu smrti zajed-no sa svim ostalim akterima ove male drame. Ali ma u kom stadijumu truljenja da se nađe moje telo, čak i ako ostanu samo kosti, na njegovom licu igraće osmeh. Jer to je ono za šta sada živim, to je jedino opravdanje mojeg postojanja, moja mogućnost pročišćenja, razrešenja od sve sramote.

Ali ovo je tek početak. Sada ću ugasiti lampu i izaći na svetlost dana. Na ono malo što je preostalo.

Treće poglavlje

Hongkong

Kiša nije odmah prestala. Nije ni malo kasnije. Naprosto nije prestajala da pada. Nedelju za nedeljom vreme je bilo toplo i kišovito. Zemlja se zasitila kiše, ljudi su viđali insekte koje nikad ranije nisu dospeli tako daleko na sever. Iako je zima i kalendarski počela, polja oko Osla ne samo da se nisu zabelela već čak nisu ni poprimila mrke tonove. Bila su jednako zelena i privlačna kao i teren od veštačke trave na Sognu, gde su razočarani rekreativci džogirali od muke, uzalud čekajući da sneg prekrije ski-staze oko jezera Sogn. U novogodišnjoj noći spustila se tako gusta magla da su se vatrometi iz centra Osla čuli čak u Askeru, ali ljudi ne bi videli čak ni rakete koje ispale iz sopstvenog dvorišta. Ipak, te noći su pirotehnička sredstva prštala za svih šeststo kruna, koliko je, prema jednom istraživanju, za to izdvojilo prosečno norveško domaćinstvo. Prema istom tom istraživanju, ujedno se u protekle tri godine utrostručio broj Norvežana koji su svoj san o belom Božiću ostvarili na belim peščanim plažama Tajlanda. Ali i u jugoistočnoj Aziji vreme je otišlo dođavola, opasne pijavice, koje su inače krasile meteorološke

karte samo u sezoni tajfuna, sada su vršljale duž čitavog Kineskog mora. U Hongkongu, gde je februar obično jedan od najsuvljih meseci u godini, kiša je lila tog jutra, a zbog smanjene vidljivosti avion na letu broj 731 iz Londona kompanije *Kejti Pacifik ervejs* morao je da kruži pre nego što je počeo da se spušta ka aerodromu *Ček Lap Kok*.

„Budite srećni što ne slećemo na stari aerodrom“, reče putnik kineskih crta lica Kaji Sulnes, koja se toliko grčevito držala za naslon da su joj zglobovi na prstima pobeledi. „Bio je usred grada, udarili bismo pravo u neki oblakoder.“

Bile su to prve reči koje joj je sused uputio tokom dvanaestčasovnog leta. Kaja spremno prigrlila mogućnost da pažnju usmeri na bilo šta što nije činjenica da lebdi u trenutno vrlo turbulentnom vazduhu:

„Hvala, gospodine, to je baš utešno. Jeste li vi Englez?“

Trgnuo se kao da ga je ošamarila i Kaja shvati da ga je smrtno uvredila pripisujući mu nacionalnost donedavnih kolonizatora: „Ovaj, da niste onda Kinez?“

Odlučno je odmahnuo glavom: „Hongkonški Kinez. A vi, gospođice?“

Kaji Sulnes dođe da mu uzvрати „hoksundska Norvežanka“, ali se zauzdala, pa reče samo „Norvežanka“. Na to se hongkonški Kinez kratko zamisli, pa je posle jednog pobedonosnog „a-ha“ ispravi: „Skandinavka!“ Pitao ju je zašto se zaputila u Hongkong.

„Tražim nekog čoveka“, odvrtila je zureći u olovno sive oblake u nadi da će joj se ukazati čvrsto tle.

„A-ha!“, ponovi hongkonški Kinez. „Pa vi ste, gospođice, vrlo lepi. Nemojte verovati svemu što čujete – Kinezi se ne žene samo Kineskinjama.“

Bledo mu se osmehnula. „Mislite, hongkonški Kinezi?“

„Pogotovo ne hongkonški Kinezi.“ Ushićeno je klimnuo pokazujući joj šaku bez burme. „Ja sam u industriji

mikročipova, moja porodica poseduje postrojenja u Kini i u Južnoj Koreji. Šta radite večeras?“

„Nadam se da ću spavati“, odvrati Kaja zevnuvši.

„A sutra uveče?“

„Nadam se da ću ga do sutra uveče već pronaći i biti na letu kući.“

Sused se namršti: „Vama se baš žuri, gospođice.“

Odbila je njegovu ponudu da je odveze u grad i sela u autobus, dabl-deker. Sat kasnije obrela se sama u hodniku hotela *Empajer Koulun*. Duboko je udahnula. Ključ-kartica već je stajala u vratima sobe koju su joj dodelili i sad je samo trebalo da otvori. Naterala se da pritisne kvaku. Onda je snažno odgurnula vrata i osmotrila prostoriju.

Unutra nije bilo nikoga.

Naravno da nije.

Ušla je i, ostavivši torbu na točkiće pored kreveta, prišla prozoru da pogleda. Prvo je osmotrila rojeve prolaznika na ulici sedamnaest spratova ispod nje, a onda nebodere koji nimalo nisu ličili na svoje graciozne ili bar pompezne pobratime sa Menhetna, iz Kuala Lumpura ili Tokija. Ovi su više ličili na dom termita, bili su ujedno i lepi i zastrašujući kao groteskna svedočanstva sposobnosti ljudi da se prilagode uslovima u kojima sedam miliona duša živi na tek nešto više od stotinu kvadratnih kilometara. Savladana umorom, Kaja se izu i baci na krevet. Iako je to bila soba za dvoje u hotelu od četiri zvezdice, krevet širine metar i dvadeset zauzimao je gotovo čitav pod. Kaja pomisli kako u tom mravinjaku sada mora da traži jednu jedinu osobu, čoveka koji po svojoj prilici nije naročito želeo da ga nađu.

Načas se dvoumila da li da sklopi oči ili smesta otpočne potragu. Nekako se sabrala i ustala. Skinula se i ušla pod tuš.

Potom se pogledala u ogledalu i zadovoljno zaključila da je hongkonški Kinez bio sasvim u pravu kada ju je proglasio lepom. Nije to bilo njeno mišljenje, već činjenica u onoj meri u kojoj lepota to može biti. Visoke jagodice na licu, zift-crne, markantne ali lepo oblikovane obrve iznad gotovo detinje krupnih, zelenih očiju sa zreлим, prodornim pogledom mlade žene. Kosa boje meda, pune usne koje su se jedva doticale iznad pomalo široke vilice. Dug, vitak vrat, jednako vitko telo s malim grudima koje su bile tek dve izbočine, talasići na moru savršene premda sada, usred zime, prilično blede kože. Nežno zaobljeni kukovi. Duge noge zbog koje su dve modne agencije iz Osla dolazile čak do njene srednje škole u Hoksundu da bi s negodovanjem prihvatili njeno odbijanje. Ali najviše ju je razveselilo kada joj je jedan od tih agenata na rastanku rekao: „Dobro, dušo, ali imaj u vidu: nisi ti *savršena* lepotica. Zubi su ti sitni i špicasti. Možda ne bi trebalo toliko da se smeškaš.“

Posle toga se smeškala sa još većim zadovoljstvom nego ranije.

Obukavši kaki pantalone i tanku kišnu jaknu, Kaja se lagano prizemljila liftom do recepcije.

„*Chungking Mansions?*“, upita recepcioner jedva se suzdržavši da izvije obrvu. Pokazao joj je: „Kimberli roudom do Nejtan rouda pa levo.“

Svi hosteli i hoteli u zemljama članicama Interpola dužni su da registruju strance, ali kada je Kaja pozvala sekretara norveške ambasade da proveri poslednje prebivalište čoveka kog traži, sekretar joj je objasnio da Čungking nije nikakav hotel niti *Mansion* znači dvorac, već je to skupina prodavnica, kioska brze hrane, restorana i preko stotinu sertifikovanih i nesertifikovanih prenoćišta kapaciteta od dve do dvadeset soba u četiri visoke zgrade – neke sobe bi se mogle opisati

kao jednostavne, čiste i udobne, a neke kao rupe i zatvorske ćelije s jednom zvezdicom. A što je najvažnije: u Čungkingu čovek malih prohteva može spavati, jesti, živeti, raditi i razmnožavati se bez potrebe da ikad napusti mravinjak.

U Nejtan roudu, prometnoj trgovačkoj ulici sa firmiranom robom u visokim izlozima na uglačanim fasadama, Kaja je pronašla ulaz u Čungking. I zakoračila.

Odmah se susrela s mirisima hrane iz kioska, lupnjavom obućarskih čekića, islamskim pojanjem s radija i umornim pogledima prodavaca sekend hend odeće. Kratko se osmehnula umornom bekpekeru s vodičem *Lonli planet* u ruci i promrzlim, belim cevanicama koje su štrčale iz optimističkog maskirnog šortsa.

Uniformisani čuvar pogledao je cedulju koju mu je Kaja pokazala. „Lift C“, reče pokazavši joj niz hodnik.

Pred liftom je bila takva gužva da je Kaja ušla tek u trećoj turi. Gurala se sa ostalima u gvozdenu kovčegu koji je škripao i drmusao se, podsetivši je na Cigane koji mrtve sahranjuju u vertikalnom položaju.

Hostel je držao musliman s turbanom na glavi koji je Kaji odmah pokazao nekakvu konzervu od sobice u koju su nekim čudom stali i televizor iznad nogu, kao i klima-uređaj iznad uzglavlja kreveta. Njegov entuzijazam unekoliko je splasnulo kada je prekinula marketinško izlaganje pokazavši mu sliku jednog čoveka sa imenom koje mu je pisalo u pasošu. Upitala je gde se on sad nalazi.

Čim je opazila reakciju, dodala je da je to njen muž. Sekretar ambasade ju je upozorio da bi razmahivanje zvaničnom legitimacijom u Čungkingu bilo „kontraproduktivno“. Stoga je Kaja za svaki slučaj dodala i da imaju petoro dece, na šta se stav vlasnika drastično promenio. Mlada zapadnjačka nevernica koja je već izrodila toliko potomstvo zavređivala je

njegovo poštovanje. Teško je uzdahnuo, odmahnuo glavom i zavapio na isprekidanom engleskom. „Tuga, tuga, gospoja. Oduzeli mu pasoš.“

„Ko?“

„Ko? Pa Trijade, gospoja. Uvek Trijade.“

„Trijade?“, ote se Kaji.

Čula je ona, naravno, za tu organizaciju, ali je uvek zamišljala da kineska mafija postoji samo u stripovima i borilačkim filmovima.

„Sedite, gospoja.“ Pohitao je da joj prinese stolicu na koju se ona bespomoćno srušila. „Tražili ga, nije bio tu, uzeli mu pasoš.“

„Pasoš? Ali zašto?“

Vlasnik je oklevao.

„Molim vas, moram da znam.“

„Bojim se da se vaš muž kladio na konje.“

„Konje?“

„*Happy Valley* – Srećna dolina. Hipodrom. Tuga, tuga.“

„Zapao je u dugove? Kod Trijada?“

Naizmenično je klimao i odmahivao glavom kako bi potvrdio tu činjenicu i ujedno iskazao žaljenje zbog nje.

„Pa su mu oduzeli pasoš?“

„Tek kad otplati dug dobiće pasoš i moći će da napusti Hongkong.“

„Ali može da dobije nov pasoš u norveškom konzulatu.“

Turban zaigra levo-desno. „Može. Može da kupi i lažan ovde u Čungkingu za osamdeset američkih dolara. Ali nije pasoš problem. Problem je, gospoja, što je Hongkong ostrvo. Kako ste vi stigli ovamo?“

„Avionom.“

„Aerodrom. Avionske karte. Sva imena su u kompjuteru. Mnogo kontrolnih punktova. Mnogo onih na platnom spisku Trijada čiji je posao da prepoznaju lica. Razumete?“

Polako je klimnula. „Teško je pobeći.“

Vlasnik se osmehnu i odmahnu glavom. „Ne, gospoja. *Nemoguće* je pobeći. Ali zato se u Hongkongu lako možeš sakriti. Sedam miliona. Čovek lako nestane.“

Kaju je ponovo stigao umor. Zažmurila je. Vlasnik je to očigledno pogrešno protumačio pa joj je spustio ruku na rame kao da je želi utešiti: „De, de.“

Posle kraćeg oklevanja, nagnuo se da joj šapne: „Gospoja, mislim da je on još ovde.“

„Da, shvatila sam.“

„Kad kažem ovde, mislim u Čungkingu. Video sam ga.“

Podigla je pogled.

„Dva puta“, reče. „Kod Lija Juana. Kako jede. Jeftin pirinč. Nemojte nikome da kažete šta sam vam rekao. Vaš muž je dobar čovek. Ali i problematičan.“

Prevrnuo je očima koje takoreći nestadoše pod turbanom. „Vrlo problematičan.“

Inventar kod Lija Juana sastojao se od šanka, četiri plastična stola i Kineza koji joj se srdačno osmehnuo kada se posle šest sati, dve porcije prženog pirinča, tri kafe i dva litra vode probudila uz trzaj, podigla glavu sa zamašćenog stola i pogledala ga.

„*Tired?*“¹ Osmehnuo joj se pokazavši nepotpunu nisku zuba.

Kaja zevnu pa poruči i četvrtu kafu. Uporno je čekala. Neka dva Kineza naiđoše i sedoše za šank ne udostojivši je ni pogleda. Bilo joj je drago zbog toga. Toliko se ukočila od sedenja u proteklih dvadeset četiri časa da ju je sve bolelo ma kako da sedne. Istegla je vrat na obe strane u nadi da će

---

¹ Engl.: Umorni? (Prim. prev.)

malo pokrenuti cirkulaciju. Potom je zbacila glavu. Vrat joj krcnu. Zurila je u plavičastobelesne neonke na tavanici, potom vratila glavu u prvobitan položaj. I tad se nađe oči u oči s bledim, progonjenim licem. Stajao je ispred navučenih žaluzina u hodniku i osmatrao Lijev lokalčić. Pogled mu zastade na dvojici Kineza za šankom. Žurno je produžio.

Kaja ustade, ali se povede shvativši da joj je jedna noga sasvim utrнула. Zgrabivši tašnu, zahramala je za tim čovekom što je brže mogla.

„Welcome back“,² povika Li Juan za njom.

Strašno je smršao. Na slikama je delovao plećato i vrlo visoko, a u onoj televizijskoj emisiji stolica pod njim izgledala je kao da su je pravili za Pigmeje. Ali bio je to nesumnjivo on. Ošišan na keca, grbava lobanja, markantni nos, oči optočene mrežicom kapilara i alkoholom isprane, svetloplave oči. Odlučna brada i iznenađujuće blage, skoro pa lepe usne.

Otumarao je do Nejtan rouda. Na svetlu neonki ugledala je s leđa kožnu jaknu kako se probija kroz masu. Nije se činilo da hoda naročito brzo, ali Kaja je svejedno kaskala za njim. Skrenuo je iz prometne trgovačke ulice. Usporila je ne bi li održala odstojanje u užim, pustim uličicama. Uspela je da pročita natpis *Melden Row*. Došla je u iskušenje da mu priđe, predstavi se – da završi s tim. Ali rešila je da se drži plana i sazna gde živi. Kiša je prestala i najednom se oblaci razmakoše otkrivajući visoko, crno nebo zasuto svetlucavim zvezdama ne većim od glava čiode.

Posle dvadeset minuta naglo je zastao na uglu. Kaja se uplaši da ju je primetio. Ipak, nije se osvrnuo, samo je izvadio nešto iz džepa. Iznenađeno je pogledala. Flašica s cuclom?

Zamakao je za ugao.

² Engl.: Dodite nam opet. (Prim. prev.)

Sledeći ga, Kaja se obre na velikom trgu prepunom ljudima, pretežno mladih. Na suprotnom kraju, iznad širokih staklenih vrata, svetleli su natpisi na engleskom i kineskom pismu. Kaja je prepoznala naslove nekih novijih filmova koje nikako nije stizala da pogleda. Ponovo je uočila njegovu kožnu jaknu i stigla da vidi kako spušta onu flašicu na nisko postolje skulpture koja je predstavljala vešala s praznom omčom. Produžio je pored dveju zauzetih klupa i seo na treću pokupivši sa nje novine. Dvadeset sekundi kasnije opet je ustao, vratio se do skulpture, u prolazu pokupio flašicu, vratio je u džep i produžio putem kojim je i došao.

Kiša je ponovo počela kada ga je Kaja dopratila nazad do Čungkunga. Već je u sebi pripremala govor. Iako pred liftovimama više nije bilo gužve, on je produžio do nekakvih stepenica, skrenuo desno i zamakao za dvokrilna vrata. Pohitala je za njim i najednom se obrela na oronulom, pustom stepeništu koje je zaudaralo na mačju mokraču i mokar beton. Zadržala je dah, ali čulo se samo nekakvo kapanje. Taman beše rešila da krene uz stepenice, kada začu da su se negde ispod nje zalupila vrata. Strčala je niz stepenice i pronašla jedino što je moglo proizvesti takav tresak: ulubljena metalna vrata. Dohvatila je kvaku. Osetivši da je zadrhtala, opsova u sebi pa otvori vrata i zakorači u tamu. Tačnije, iskorači u nju.

Nešto joj pretrča preko stopala, ali nije vrisnula niti se trgla.

Isprva je pomislila da je dospela u okno za lift. Ali, kad je podigla pogled, nazrela je crne, čađave zidove prekrivene mrežom vodovodnih cevi, kablova, izvitoperenih patrljaka metala i urušenih, zardalih skela. Nije to bilo pravo dvorište, već samo nekoliko kvadratnih metara svetlarnika između zgradurina. Jedini izvor svetlosti bio je kvadratić zvezdanog neba visoko iznad nje. Uprkos tome što je bilo vedro, po

betonu i njenom licu je lilo i Kaja najednom shvati da je to zapravo kondenzovana voda iz malenih, zardalih klima-uređaja koji su štrčali sa fasade. Ustuknuvši, oslonila se na metalna vrata.

Čekala je.

Naposletku se iz mraka začu glas: „*What do you want?*“³

Nikad ranije mu nije čula glas. Osim u onoj emisiji o serijskim ubicama, ali uživo je to sasvim drugačije. Usled nekakve umorne promuklosti zvučao je starije od nepunih četrdeset, koliko je znala da ima. Ali ujedno je tu bilo i prizvuka nekakve samouverenosti, sigurnosti koja je sasvim odudarala od onog prognanog izraza na licu koji je opazila pred Lijevim restorančićem. Dubok, topao.

„Dolazim iz Norveške“, rekla je.

Nije odgovorio. Progutala je pljuvačku. Znala je da će njene prve reči ujedno biti i najvažnije.

„Zovem se Kaja Sulnes. Dobila sam zadatak da te pronađem. Od Gunara Hagen.“

Nije bilo reakcije ni na pomen imena načelnika Odeljenja za krvne delikte. Da nije otišao?

„Radim kod njega kao istražitelj ubistava“, nastavila je u tami.

„Čestitam.“

„Nemaš na čemu da mi čestitaš. To bi znao ako si čitao norveške novine u proteklih nekoliko meseci.“ Došlo joj je da se ugrize za jezik. Je l' to ona upravo pokušava da bude duhovit? Mora da je zbog iscrpljenosti. Ili nerveze.

„Čestitao sam ti na uspešno obavljenom zadatku“, odvrati glas. „Pronašla si me. Sad možeš da se vratiš kući.“

„Stani!“, uzviknula je. „Zar ne želiš ni da čuješ šta imam da kažem?“

³ Engl.: Šta hoćeš? (Prim. prev.)

„Radije ne bih.“

Ali reči koje je zapisala i uvežbavala već su potekle iz nje: „Dve žene su ubijene. Nalazi sa obdukcije ukazuju da je posredi isti počinilac. Osim toga, nemamo nikakvih drugih tragova. Iako je u štampu pušten samo minimum detalja, novine uveliko pišu da je posredi novi serijski ubica. Neki su čak spominjali i da mu je uzor Sneško. Obratili smo se i Interpolu za pomoć, ali ni oni ništa ne znaju. Pritisak medija i državnih ustanova...“

„To znači ne“, prekide je glas.

Negde se zalupiše vrata.

„Hej! Hej! Jesi li tu?“

Napipala je put do nekih vrata. Preduhitrivši nalet straha, otvorila ih je i dospela na još jedno mračno stepenište. Odozgo se nazirala svetlost i Kaja potrča preskačući po tri stepenika. Svetlost je dopirala kroz prozore na dvokrilnim vratima. Gurnula ih je. Obrela se u hodniku golih zidova na kojima već dugo niko nije krpio rupe u malteru. Iz njih je izbijao zadah memle. Oslonjeni na tu memlu, stajala su dvojica muškaraca s cigaretama u uglovima usana. Kaju zapahnu slatkasti miris iz njihovog pravca. Uputili su joj mutne poglede. Uspavane, ponadala se. Niži je bio crn, pretpostavila je poreklom iz Afrike. Viši je bio belac sa ožiljkom na čelu u obliku piramide koji je podsećao na saobraćajni znak. U časopisu *Policija*, koji je izdavalo njeno ministarstvo, Kaja je pročitala da se Hongkong sa skoro trideset hiljada policajaca na ulici smatra najbezbednijim milionskim gradom na svetu. Ali to važi za ulice.

„*Looking for hashish, lady?*“⁴

Odmahnula je glavom pokušavši da se samouvereno osmehne i da, kao što je savetovala onolikim devojkicama

---

⁴ Engl.: Tražiš li hašiš, gospodice? (Prim. prev.)

kada je obilazila škole, izgleda kao da zna kuda ide, a ne kao neko ko se izdvojio od stada. Kao plen.

Uzvratili su joj osmeh. Jedini prolaz u tom hodniku bio je zazidan. Izvukli su ruke iz džepova i cigarete iz uglova usana.

„*Looking for fun, then?*“⁵

„*Wrong door, that’s all*“,⁶ odvrtila je okrenuvši se u smeru iz kojeg je došla. Neko ju je zgrabio za ručni zglobov. Strah joj je ispunio usta kao metalna folija. Sve je to znala u teoriji. Čak je i vežbala, u osvetljenoj sali za fizičko, na strunjači, okružena kolegama i instruktorom.

„*Right door, lady. Right door. Fun is this way.*“⁷ Zapahnuo ju je dahom koji je zaudarao na ribu, luk i marihuanu. U sali za fizičko imali su samo po jednog protivnika.

„*No thanks*“,⁸ rekla je trudeći se da joj glas ne zadrhti.

Crnac joj je sad prišao s druge strane, zgrabio je za drugu ruku i rekao glasom koji je prerastao u falseto: „*We will show you.*“⁹

„*Only there’s not much to see, is there?*“¹⁰

Sve troje se osvrnuše prema vratima.

Znala je da u njegovom pasošu piše metar devedeset četiri, ali sada je stajao u dovratku zidanom po hongkonškim merilima pa se činilo da ima bar dva deset. A ramena su mu delovala znatno šira nego samo sat ranije. Ruke je opustio na malom odstojanju od tela ali je stajao nepomično, nije zurio, nije režao, samo je smireno pogledao onog belca i ponovio:

„*Is there, Jau-ye?*“¹¹

⁵ Engl.: A zabavu? (Prim. prev.)

⁶ Engl.: Pogrešna vrata, ništa više. (Prim. prev.)

⁷ Engl.: A, ne, dobra vrata. Dobra. Ovde je zabava. (Prim. prev.)

⁸ Engl.: Neka hvala. (Prim. prev.)

⁹ Engl.: Sad ćemo da ti pokažemo. (Prim. prev.)

¹⁰ Engl.: Ali nema bogzna šta da vidi, zar ne? (Prim. prev.)

¹¹ Engl.: Zar ne, Jau-je? (Prim. prev.)

Osetila je kako belčev stisak zateže na njenoj ruci, a potom i popušta. Crnac se uzvrpoljio.

„Ng-goy“,¹² reče čovek u dovratku.

Osetila je kako je nevoljno puštaju.

„Hajdemo.“ Blago ju je uhvatio za mišicu.

Dok su izlazili, osetila je da joj obrazi gore. Goreli su od uzbuđenja i stida. Stida što joj je toliko laknulo, što se nije snašla u datoj situaciji, što bi mu vrlo rado prepustila da se obračuna s dvojicom bezopasnih dilera hašiša koji su samo hteli malo da je isprepadaju.

Poveo ju je dva sprata niže gde su prošli kroz još jedna dvokrilna vrata i izašli pred lift. Pritisnuo je dugme pored strelice naniže, stao pored nje i netremice posmatrao cifru 11 iznad vrata lifta. „Gastarbajteri“, reče. „Samo su usamljeni pa im je dosadno.“

„Znam“, odvrtila je prkosno.

„Pritisni G da siđeš u prizemlje, onda skreni desno i izbi-
jaš pravo na Nejtan roud.“

„Molim te, samo me saslušaj. Ti si jedini u Odeljenju koji ima iskustva sa serijskim ubicama. Pa ti si uhvatio Sneška.“

„Tako je“, rekao je. Opazila je da mu se nešto pokrenulo u dnu pogleda. Pogladio se prstom duž vilice ispod desnog uha. „A onda sam dao otkaz.“

„Dao otkaz? Misliš, uzeo neplaćeno odsustvo.“

„Dao otkaz. Podneo ostavku.“

Tek tad je primetila da mu desna strana vilice nekako neprirodno štrči.

„Gunar Hagen kaže da ti je pre šest meseci, kad si otišao iz Osla, odobrio neplaćeno odsustvo do daljeg.“

Ovaj se osmehnu i Kaja opazi kako mu se lice u potpunosti izmenilo od tog osmeha. „To je samo zato što Hagen

---

¹² Kin.: Hvala. (Prim. prev.)

ne može sebi da utuvi u glavu...“ Začutao je, a osmeh mu iščeznu s lica. Pogled je ponovo usmerio ka displeju koji je sad pokazivao peti sprat.

„Kako bilo, više ne radim u policiji.“

„Ali trebaš nam...“ Udahnula je znajući da korača po tankom ledu. Ali morala je nešto da preduzme pre nego što joj opet pobegne. „A i mi smo tebi potrebni.“

Sada ju je pogledao. „Otkud ti samo ta ideja?“

„Duguješ Trijadama. Kupuješ drogu na ulici iz flašice s cuclom. Živiš...“ Napravila je grimasu. „...Ovde. I nemaš pasoš.“

„Šta će mi pasoš kad mi je ovde lepo?“

Začulo se nekakvo zvonce i vrata lifta se otvoriše uz škripu. Zapahnuo ih je topli zadah tela u njemu.

„Neću u lift!“, reče Kaja glasnije nego što je nameravala i opazi da je lica iz lifta posmatraju s mešavinom nestrpljenja i neskrivene radoznalosti.

„Hoćeš, hoćeš“, odvratio je spustivši joj ruku na leđa pa je blago ali odlučno gurnu ka vratima. Istog časa opkolila su je tela od kojih nije mogla da se pomeri niti okrene. Osvrnula se, a vrata su se već zatvarala.

„Hari!“, viknula je.

Ali ovaj već beše otišao.

Četvrto poglavlje

Sex pistols

Stari vlasnik hostela ju je zamišljeno odmeravao s prstom na čelu tik ispod turbana. Onda je zgrabio telefon i pozvao neki broj. Izgovorio je nekoliko reči na arapskom, a potom prekinuo vezu. „Sačekamo“, reče. „Možda da, možda ne.“

Kaja mu se osmehnu i klimnu.

Sedeli su gledajući se preko uzanog stočića koji je vršio funkciju recepcije.

Onda zazvoni telefon. Vlasnik je podigao slušalicu, ali nije progovarao.

„Sto pedeset hiljada dolara“, reče.

„Sto pedeset?“, ponovi Kaja s nevericom.

„Hongkonških dolara, gospoja.“

Kaja je preračunala u glavi. Oko sto trideset hiljada norveških kruna. Otprilike duplo više od svote koja joj je odobrena.

Kada ga je konačno pronašla, beše prošla ponoć i gotovo četrdeset sati otkako je poslednji put spavala. Triput je prešpartala zgradu u obliku slova H. Praveći mapu sebi u glavi,

prolazila je kroz hostele, kafiće, barove, klubove za masažu i prostorije za molitvu dok se nije probila do najjeftinijih hostela, soba i zajedničkih spavaonica u kojima je prebivala uvezena radna snaga iz Afrike i Pakistana, bez zidova i vrata u odeljcima bez zastora, klime, televizora i privatnosti. Portir, crnac koji je pustio Kaju, dugo je posmatrao sliku koju mu je pokazala, a još duže novčanicu od sto dolara, a onda joj konačno pokaza jedan odeljak.

Hari Hule, pomislila je. *Got you.*¹³

Ležao je poleduške na dušek u i disao gotovo bešumno. Na čelu mu se pojavila duboka bora, a iščašena vilica pod desnim uvom još se jasnije videla sada kada je spavao. Po drugim odeljcima muškarci su kašljali i hrkali. S tavanice je voda uz coktaje padala na pod. Kroz otvor na odeljku dopirala je plava pruga hladne neonske svetlosti sa recepcije. Ugledala je ormar pored prozora, stolicu i plastičnu flašu s vodom pored dušeka na podu. To je bilo sve. Osećao se neki gorko-slatkasti miris, nalik na paljenu gumu. Dim je poticao iz dogorele cigarete u pepeljari pored flašice s cuclom na podu. Tek kad je sela na stolicu, primetila mu je nešto u ruci. Nekakvu masnu, žučkasto-smeđu gromuljicu. Kaja se u onoj godini dok je patrolirala dovoljno nagledala hašiša. Znala je da ovo nije to.

Kad se probudio, beše skoro dva sata.

Začula je jedva primetnu promenu u ritmu disanja, a onda su mu beonjače blesnule u mraku.

„Rahela?“, prošaptao je. I ponovo zaspao.

Pola sata kasnije naglo je otvorio oči, zgrčio se, a onda se prevrnuo da dohvati nešto ispod dušeka.

„To sam samo ja“, prošaptala je. „Kaja Sulnes.“

Telo pred njom zastade usred pokreta, pa se ponovo strovali na dušek.

---

¹³ Engl.: Dolijao si. (Prim. prev.)

„Koji ćeš ti kurac ovde?“

„Došla sam po tebe“, rekla je.

Tiho se nasmejao žmureći. „Po mene? Opet?“

Kaja izvadi neku kovertu, nagne se i prinese mu je pred nos. Otvorio je jedno oko.

„Avionska karta“, rekla je. „Do Osla.“

Ono oko je ponovo zažmurilo. „Neka hvala, ostajem ovde.“

„Ali ako sam te ja ovde pronašla, samo je pitanje vremena kad će i oni.“

Oćutao je. Čekala je osluškujući njegovo disanje i uzdisaje kapljica vode. Onda je ponovo otvorio oči, protrljao se ispod desnog uha i pridigao na laktove.

„Imaš pljugu?“

Odmahnula je glavom. Zbacio je pokrivač sa sebe, ustao i prišao ormaru. Bio je iznenađujuće bleđ za nekoga ko je proveo proteklih pola godine u suprotropskoj klimi i tako mršav da su mu se rebra videla i na leđima. Iako je očigledno nekad bio atletski građen, sada su mu se ostaci mišića sveli na tek oštre senke pod belom kožom. Otvorio je ormar. Na Kajino iznenađenje, unutra je odeća bila vrlo pedantno naslagana. Navukao je majicu i farmerke, iste one koje je nosio i prethodnog dana, a potom je iz džepa pažljivo izvadio zgužvanu paklicu cigareta.

Samo je prošao pored nje nazivajući japanke. Začula je škljocaj upaljača.

„Hajdemo“, rekao je. „Vreme je za ručak.“

Bilo je pola tri noću. Sve prodavnice i kiosci s hranom u Čungkingu bili su zabarikadirani sivim žaluzinama. Sve, osim Lijeve.

„I, kako si dospao u Honkgong?“, upita Kaja posmatrajući Harija kako nezgrapno ali efikasno proždire svetlucave providne nudle iz bele činije za supu.

„Avionom. Je l' ti hladno?“

Kaja mahinalno izvuče ruke ispod butina. „Ali otkud baš ovde?“

„Pošao sam za Manilu. Hongkong je trebalo da mi bude samo usputna stanica.“

„A zašto si krenuo na Filipine?“

„Hteo sam da se bacim u vulkan.“

„Koji?“

„Pa. Koji znaš?“

„Ne znam nijedan. Samo sam čitala da ih ima puno. Zar nisu neki od njih na... ovaj... Luzonu?“

„Nije loše. Ukupno ima osamnaest vulkana od kojih su tri na Luzonu. Ja sam hteo da se popnem na Majon. Dve i po hiljade metara nadmorske visine. Stratovulkan.“

„Strme strane formirane u slojevima posle erupcija.“

Hari je prestao da jede i sad ju je gledao. „A erupcije u novije vreme?“

„Brojne. Tridesetak?“

„U dosijeu piše 47 od 1616. Poslednja 2002. Osumnjičen za bar tri hiljade ubistava.“

„Šta se desilo?“

„Pritisak je narastao.“

„Mislim, sa tobom.“

„I mislio sam na sebe.“ Učinilo joj se da vidi nagoveštaj osmeha. „Pukao sam i počeo da pijem već u avionu. Izbacili su me sa leta u Hongkongu.“

„Ali postoje i drugi letovi za Manilu.“

„Shvatio sam da, osim vulkana, Manila nema ništa što neću naći i u Hongkongu.“

„Kao šta, na primer?“

„Na primer, udaljenost od Norveške.“

Kaja klimnu. Čitala je izveštaje o slučaju Sneško.

„A što je najvažnije“ – Hari pokaza štapićem. „Ovde su i Lijeve providne nudle. Probaj. Dovoljan razlog da tražiš državljanstvo.“

„To, ali i opijum.“

Obično Kaja nije bila tako direktna, ali znala je da sada mora preći preko urođene uzdržanosti, jer joj je to bila jedina šansa da obavi zadatak zbog kojeg je došla.

Slegnuo je ramenima i vratio se nudlama.

„Redovno pušiš opijum?“

„Neredovno.“

„A zašto?“

Odgovorio joj je punih usta: „Da ne bih pio. Vidiš, ja sam alkos. A tu leži još jedna prednost Hongkonga u odnosu na Manilu – niže kazne za drogu. I čistiji zatvori.“

„Znala sam za alkohol, ali zar si i narkoman?“

„Definiši narkomana.“

„Moraš li da uzimaš?“

„Ne, ali želim.“

„Zbog?“

„Anestezije. Sulnesova, ovo mi zvuči kao intervju za posao koji i ne želim. Jesi li nekad pušila opijum?“

Kaja odmahnu glavom. Kad je bila na proputovanju po Južnoj Americi, probala je u nekoliko navrata marihuanu, ali joj se nije naročito dopala.

„Zato su ga Kinezi pušili. Pre dvesta godina Britanci su uvezli opijum iz Indije kako bi unapredili ravnotežu u trgovini. Time su navukli pola Kine na drogu.“ Pucnuo je prstima slobodne ruke. „A kada su kineske vlasti, sasvim očekivano, zabranile opijum, Britanci su im objavili rat ne bi

li odbranili svoje pravo da izdrogiraju čitavu Kinu. Zamisli da Kolumbija bombarduje Njujork kad Amerikanci zaplene kokain na granici.“

„Na šta ciljaš?“

„Kao Evropljanin, smatram svojom dužnošću da popušim izvesnu količinu sranja koje smo im doneli u ovu zemlju.“

Kaja začu samu sebe kako se smeje. Stvarno mora da odspava.

„Pratila sam te kada si ga nabavio“, poče. „Videla sam kako to radite. Ostavio si flašicu s novcem. A posle si pokušio opijum, zar ne?“

„M-hm“, reče Hari usta punih nudla. „Jesi li radila u Narkoticima?“

Odmahnula je glavom. „A zašto baš flašica?“

Hari se protegnu. Činija ispred njega bila je prazna. „Opijum se baš oseća. Ako nosiš grudvicu u džepu, pa čak i u foliji, policijski kerovi će te nanjušiti čak i u najvećoj gužvi. A za flašice se ne dobija kaucija, pa ne rizikuješ da ti neki klinac ili pijanica maznu robu usred transakcije. Jer i to se dešavalo.“

Kaja polako klimnu. Opuštao se. Trebalo je samo da nastavi. Svako ko pola godine ne progovori maternji jezik raspriča se kad naiđe na zemljaka. Prirodna stvar. Samo da nastavi.

„Voliš konje?“

Žvakao je čačkalicu. „I ne naročito. Deluju mi nekako neraspoloženo.“

„Ali voliš da se kladiš na njih?“

„Volim, ali zavisnost od kocke ne ubrajam u svoje poroke.“

Osmehnuo se i ona još jednom opazi taj preobražaj koji osmeh izaziva na njegovom licu – odmah je izgledao ljudskije, pristupačnije, nekako dečački. Setila se vedrog neba koje je nazrela kod znaka *Melden Row*.

„Kocka i nije neka dobitna kombinacija na duge staze. Ali ako više nemaš šta da izgubiš, to ti je jedina strategija. Sve što sam imao i malo više od toga uložio sam u jednu jedinu trku.“

„Stavio si sve pare na jednog konja?“

„Na dva. Dubl. Kladiš se koji će zauzeti prve dve pozicije, redosled nije bitan.“

„I za to si pozajmio novac od Trijada?“

Po prvi put je opazila iznenađenje u Harijevom pogledu.

„Zašto bi jedna ozbiljna kineska kriminalna organizacija pozajmila pare strancu koji nema šta da izgubi?“

„Pa“, počeo Hari vadeći cigaretu. „Kao stranac imaš pristup VIP loži na hipodromu u Srećnoj dolini tokom prve tri nedelje otkako ti udare pečat u pasoš.“ Pripalio je cigaretu i otpuhnuo ka ventilatoru na tavanici, koji se tako sporo okretao da je služio kao karusel za muve. „Pošto su pravila odevanja vrlo stroga, morao sam da sašijem odelo. Prve tri nedelje bile su dovoljne da okusim. Upoznao sam Hermana Kluita, Južnoafrikanca koji se devedesetih opasno obogatio od minerala u Africi. Naučio me je da gubim povećane svote sa stilom. Dopala mi se ta koncepcija. Veće uoči trke treće nedelje bio sam na večeri kod Kluita, koji nam je tom prilikom pokazao svoju zbirku afričkih sprava za mučenje iz Gome. Dobio sam dojavu od Kluitovog vozača. Favorit u jednoj od trka bio je povređen, ali se to držalo u tajnosti jer je svejedno trebalo da startuje. Ali bio je tako ubedljiv favorit da je lako mogao ispasti *minus pool*, da se ne može zaraditi ni para kladnjem na njega. Ali zato su se mogle zaraditi ozbiljne pare od kladjenja na kombinacije drugih grla. Na primer, na dubl. No, naravno, trebalo je dosta i uložiti da bi se istinski isplatilo. Kluit mi je pozajmio na lepe oči. I odelo.“ Hari je posmatrao žar cigarete, činilo se da se osmehnuo na tu pomisao.

„I?“, upita Kaja.

„I favorit je pobedio za šest dužina.“ Hari slegnu ramenima.

„Objasnio sam Kluitu da nemam ni prebijene pare. Izgledao je kao da mu je istinski žao, ali mi je učtivo objasnio da se trgovac mora držati svojih načela. Uverio me je da ona ne podrazumevaju upotrebu sprava za mučenja iz Konga, ali da će moj dug prodati Trijadama. Doduše, priznao je da to nije mnogo bolje. U mom slučaju bio je ipak spreman da sačeka trideset šest sati što bi mi bilo dovoljno da pobeegnem iz Hongkonga.“

„Ali nisi?“

„Ponekad mi treba vremena da ukapiram.“

„Šta je bilo posle?“

Hari zamahnu rukama oko sebe. „Ovo. Čungking.“

„A posle?“

Hari slegnu ramenima gaseći cigaretu. Kaja se seti omota ploče koji joj je pokazao Even. Sid Višos iz *Sex pistols*a. U pozadini muzika: „*No fu-tu-re, no fu-tu-re.*“¹⁴

Ugasio je cigaretu. „Dobro, Kajo Sulnes, saznala si sve što je trebalo.“

„Trebalo?“ Namrštila se. „Ne razumem.“

„Ne razumeš?“ Ustao je. „Zar si stvarno mislila da sam ti istrtljao sve živo o opijumu i dugovima zato što sam usamljeni Norvežanin koji je naišao na zemljakinju?“

Oćutala je.

„Hteo sam da shvatiš da vam ne trebam ovakav. Kako bi se vratila kući i da se ne bi osećala neuspešno. Kako više ne bi upadala u probleme po stepeništu i kako bih ja mogao mirno da spavam ne strepeći da ćeš mi dovesti uterivače dugova na prag.“

---

¹⁴ Engl.: Nema budućnosti. (Prim. prev.)

Pogledala ga je. Bilo je nečeg strogog, asketskog u njegovom držanju čemu je pak protivrećio razigran pogled, poručujući da ne treba sve shvatati previše ozbiljno. Tačnije: da ga zaboje za sve.

„Stani.“ Kaja otvori tašnu i iz nje izvadi crvenu knjižicu. Pružila mu je i posmatrala reakciju. Primetila je iznenađenje na njegovom licu dok ju je prelistavao.“

„Jebote, ovo izgleda kao moj pravi pasoš.“

„I jeste.“

„Čisto sumnjam da Odeljenje ima para za ovo.“

„Dug ti se smanjio zbog kursne razlike“, slagala je. „Dobila sam popust.“

„Nadam se da jesi, jer nisam nameravao da se vraćam u Oslo.“

Kaja se zagledala u njega. Bilo joj je mrsko. Ali više nije imala izbora. Bila je prisiljena da odigra na poslednju kartu, onu koju joj je i Hagen savetovao da iskoristi samo ako iscrpe sve druge opcije.

„Ima još nešto“, rekla je pripremajući se.

Hari smesta izvi obrvu, možda je bilo nečeg i u njenom tonu.

„Tiče se tvog oca, Hari.“ Primetila je kako je dodala i njegovo ime na kraju. Ubedila je samu sebe da je to bila iskrena namera, a ne dodavanje dramskog efekta.

„Mog oca?“ Izgledao je iznenađeno činjenicom da je ikad imao oca.

„Da. Zvali smo ga kad smo pokušavali da ti uđemo u trag. Ispostavilo se da je bolestan.“

Zurila je u sto.

Čula ga je kako diše. Glas mu je ponovo ohrapaveo: „Je l' nešto ozbiljno?“

„Jeste. Žao mi je što sam ja to morala da ti saopštim.“

Još se nije usuđivala da podigne pogled. Stidela se. Čekala osluškujući brbljanje na kantonskom sa televizora iza Lije-vog šanka. Progutala je pljuvačku, sačekala. Moraće uskoro da odspava.

„Kad poleće avion?“

„U osam“, rekla je. „Pokupiću te ovde tri sata ranije.“

„Doći ću sam, moram prvo ovde da sredim nekoliko stvari.“

Pružio joj je otvorenu šaku. Pogledala ga je zbunjeno.

„Za to će mi trebati pasoš. A ti bi trebalo da pojedеш nešto. Nabaciš malo mesa preko kostiju.“

Oklevala je. A onda mu pruži pasoš i kartu.

„Verujem ti“, rekla je.

Pogledao ju je bezizražajno.

A onda je otišao.

Sat iznad gejta C4 na aerodromu *Ček Lap Kok* pokazivao je petnaest do osam i Kaja već beše digla ruke. Naravno da neće doći. Urođeni nagon kod životinja je da se sakriju kad su povređene. A Hari Hule je definitivno bio povređen. Izveštaji iz istrage o Snešku do detalja su opisivali ubistva svih onih žena. Ali Gunar Hagen joj je ispričao i ponešto čega nije bilo u izveštajima. Kako su Harijeva bivša devojka Rahela i njen sin Oleg završili u kandžama ludog ubice. I kako su se iselili čim je istraga zaključena. Kako je Hari predao ostavku i otišao. Samo, bio je još više povređen nego što je očekivala.

Kaja već beše predala kartu za ukrcavanje. Išla je prema tunelu već polako smišljajući izveštaj o svom neuspehu na zadatku kada ga je spazila kako trči na suncu koje je iskosa obasjavalo zgradu terminala. Preko ramena je nosio samo

jednu torbu, u ruci kesu iz fri-šopa. Grozničavo je pušio cigaretu. Zastao je kod šaltera za bording. Ali, umesto da svoju kartu pruži službenicima koji su tu čekali, samo je spustio torbu na pod i rezignirano pogledao Kaju.

Prišla je šalteru.

„Problemi?“, upitala je.

„Žao mi je“, rekao je. „Ali ne mogu s tobom.“

„Zašto?“

Pokazao joj je svoju kesu iz fri-šopa. „Upravo sam se setio da se u Norvešku može uneti samo jedan boks cigareta. A ja imam dva. Pa ako mi ne...“ Izgledao je sasvim ozbiljno.

Prevrnula je očima trudeći se da ne pokaže olakšanje. „Daj ga ovamo.“

„Hvala lepo“, rekao je otvarajući kesu. Primetila je da u njoj nema boca. Pružio joj je otvoren boks kamela kojem je već nedostajala jedna paklica.

Išla je ispred njega do aviona kako ne bi spazio njen osmeh.

Izdržala je budna sve dok nisu uzleteli, ostavili Hongkong daleko pod sobom, a Hari pogledom ispratio stjuardesu koja im se približavala zavodljivo zveckajući flašicama.

Pre nego što je zaspala, videla je i kako je zažmurio i jedva čujno rekao stjuardesi „no, thank you“. ¹⁵

Pitala se da li je Gunar Hagen stvarno u pravu, da li im uopšte treba taj čovek pored nje.

A onda je nestala, izgubila svest. Sanjala je kako stoji ispred zatvorenih vrata i čuje usamljeni, hladni krik ptice iz šume koji joj je zvučao tako čudno na blistavom suncu. Onda je otvorila vrata...

Probudila se s glavom na njegovom ramenu i sasušenom pljuvačkom u uglu usana. Glas kapetana saopštio im je da sleću u London.

¹⁵ Engl.: Ne, hvala. (Prim. prev.)